

rahwa meest pöörda. Kui nüüd lahkumisse
ford olli kätte jõudnud, koggus temma
omma rahvast ennese ümber kokko, ja ku-
lutas neile needsinnatsed sannad: „Näte,
lähhan nüüd surrema, ja poeg saab teie
kuningaks. Tedda teie ei olle kül tännini
mitte pallest pallesse tunda sanud; agga
küllab sate temma wallitsussest nago heast
wiljast arro, mis saggune temma on. Wõt-
ke selle sanna kuulda, kes lähhab targaste teid
juhhatama.“ — Rahwas lubbas sedda Abi-
ale, heitis sannakulelikult temma poia alla,
ja sest tousis rigile suur dn. Selle nore
kuninga wallitus olli ühhe lahke ja targa
isä-wallitsusse sarnane. Keik käsud, mis
temmalt wähaläksid, ollid täis õigust ja
armo. Nenda kui helde Jummalä päikesse
joned ja soiad wihmad wilja-maad kōssu-
tawad, sel wiisil wallas selle näggematta
wallitseja lahke ja armo meel head ja õnne
iggaühhe peäle, kes püdis, kuninga targa

mele järrele tehha. Kuspool ial hädda
juhtus, seäl andis kuninga abbi ennast
kohhe tunda. Sedda pannid keik immeks
ja rääksid nenda isefeksis: „Meie ei olle
omma wallitsejat weel mitte filmaga näi-
nud; kuidas temma ommeti meid keiki
näab, ja tunneb keik meie hädda ärra?
Need kuiud, mis meil tännini jummalaks
on olnud, on meil nähtawad kül meie sil-
made ees. Agga paljusk sedda head on,
mis olleme neist kätte sanud? Oh et sel-
legi pallet meist saaks nähtud, kes meile
hopis ennem armo saatnud, kui meie näh-
tawad jummalad! Mis süddamelikko ig-
gatsemisega annaksime ennast temma liggi,
tedda tännades keige temma heldusse ja
tarkusse eest!“ — Teised wõtsid kätte ja
tegid ennestele kuiusid, mis, nende ar-
wates, kuninga näo sarnatsed piddid ol-
lema. „Waatke,“ ütlesid teine teise wasto,
„nenda on wiisiste temma näggo. Selle